

בכלא של הרצל (כלא-רמלה).
 רעיה אפשטיין היתה אשה
 חמה. כשהיא עזבה - בכינו כל
 האסירות.
 חיה שוהם היתה קודם לכן
 סגניתה. היא ההיפך הגמור מרעיה.
 דווקא כשהיתה סגנית-מנהלת
 ניסתה לקנות אסירות. היתה
 טובה יותר. היא ניסתה שנעדיף
 לעלות אליה. מאשר לאפשטיין.
 לכן כשמונתה, עוד לא ידענו מה
 צפוי לנו. אפשטיין נתנה להאמין
 לאסירות. שוהם מאמינה יותר ל-
 סוהרות. אפשטיין היתה כמו אמה.
 לא רק לנו. אלא גם למישפחות
 שלנו.
 עד היום. כשהיא באה לבקר
 בכלא. כולן קופצות עליה.

31.8.83.
 יום-ההולדת שלך עבר. היה לך יום-
 הולדת לא רגיל.
 זה היה ביום השישי, 25.8.83.
 בשעה 10 בבוקר.
 באותו בוקר קמתי מוקדם ומאוד-
 מאוד התרגשתי. לא ידעתי כמה להת-
 חיל.
 הבנות הכינו לך כאן כיסא מפואר,
 מקושט בפרחים. הכנו את המועדון
 שלנו. מילאנו אותו בכל טוב, וחיינו
 לך. בשעה 10 בבוקר הגעת. ביחד עם
 לואיזה. לבשת חליפת-קטיפה כחולה
 בפסים, והיית עליז כרגיל. לקחתי
 אותך ביד ונכנסנו לשטח בית-הסוהר.
 הבנות התרגשו, ניגשו אליך וכיכרו
 אותך והנה - זה התחיל.
 סגנית-המנהלת ירדה ביחד עם רות
 חבני (אשת-הסגל שטיפלה באר-
 ביב). הקצינה קטי וכל הסגל. הת-

אורית ו"שמוליק" עם אדם בכלא (1982)
 "שמוליק הכינה לך כיסא מפואר..."

השכבתי אותך על הבטן, ואתה אמרת:
 "דיו" הייתי הכי מאושרת בעולם.
 היינו שעה שלמה ביחד ולבד.
 הגיע הזמן להיפרד. ניסיתי לעכב
 את הפרידה. היה לי טוב איתך.
 הרגשתי אמה לכל דבר. נקשרתי אליך
 ונצמרנו חזק-חזק. לא רציתי שיקחו
 אותך ממני, אבל איך-כרייה: בסופו של

לחרר שלי. לואיזה נשארה בחוץ.
 עשיתי לך אמבטיה. כל הזמן רציתי
 לעשות לך אמבטיה. רציתי להרגיש
 קצת אמה.
 היית מבסוט בתוך המים. הלבשתי
 אותך, ושוב יצאנו, אבל הפעם -
 לרשא. הוצאתי שמיכה, פרשתי אותה
 על הרשא. הבאנו את כל הצעצועים

ופרח, ואתה רק ראית את זה ומיכף
 אמרת: "כ... כה... פאה..." והתיישבת
 על הכיסא מבסוט וצוחק.
 היית כאן כמו כוכב-קולנוע. הבנות
 שרו שירים, ואתה ביחד איתן רוקד
 ואוכל במכה.
 כשנמאס לך לשבת על הכיסא -
 התחלת לקרוע את הפרחים שהיו

**"אחרי שהכל נגמר, עשיתי לך
 אמבטיה. כל הזמן רצינו לעשות לך
 אמבטיה. רציתי להרגיש אמה..."**

דבר נפרדנו.
 נישקתי אותך עוד ועוד. בירכתי
 אותך שתזכה לחיים בריאים וארוכים
 ושנהיה ביחד בקרוב, יחד לתמיד, ומי
 יתן ואבא יזכה במישפט ונוכל לגדל
 אותך בחוץ בשקט.
 יצאת משטח בית-הסוהר ביחד עם
 לואיזה. חזרתי לאגף עם כל הזיכרונות
 שהשארתי אחרך.

ושיחקנו. באותו זמן שמוליק ישבה
 בצד ודיברה עם לואיזה. הצטלמנו על
 הרשא, שרתי לך שירים, התגלגלנו.
 אחרי זה ישבת על הריצפה, ביחד
 עם כל המתנות שקיבלת. סגנית-
 המנהלת נתנה לך כדור-ענק במתנה,
 ורות חבני הביאה לך חתול יפהפה עם
 כרית בצבע תכלת. אני קניתי לך
 אוטו, ועוד הרבה-הרבה מתנות.
 ישבת על הריצפה ושיחקת, אני
 לידך, שמוליק המצד. והצטלמנו.

מסביבך, ואני, אדם, מרוב התרגשות,
 לא ידעתי מה לעשות עם עצמי.
 ישבתי על הכיסא והסתכלתי עליך.
 רציתי לבכות, אבל לא הרשיתי
 לעצמי. הרי זה יום מאושר!
 אחרי שעשינו שמח ואכלנו, לקחתי
 עוגת-קרם ונתתי לך בפה. מרחת את
 עצמך בשוקולד, ובאותה הזדמנות
 מרחת גם אותי. הרגשתי כליכך טוב
 עד שפחדתי שזה ייגמר.
 אחרי שהכל נגמר, לקחתי אותך

אדם עם הרצל בבית-המישפט
 הלב התחיל לפעום בחוזקה..."

אדם עם אורית בכלא
 פיתאום גילו השופטים שאני כזאת אינטליגנטית..."

כנסנו בחדר-התרכות, השבתי אותך על
 הכסא שהכנו לך. יותר נכון -
 שמוליק (שרה אנגל, האסירה
 המפורסמת) הכינה לך אותו, והיתה
 נרגשת לא פחות ממני, והתחילו לצלם
 אותך.
 היו קצת בעיות עם המצלמה, אבל
 כטי הביאה עוד מצלמה וצילמו אותך
 רוקד ומוחא-כפיים.
 שמוליק היתה כל הזמן מסביבך.
 הצחיקה אותך ושיחקה איתך. היא
 מאוד אוהבת אותך, הביאה לך במכה

יום ההולדת: אדם על הרשא, עטוריזר על כתפי אורית

הצטלמנו על הדשא. שרתי לך שירים. השכבתי אותך על הבטן ואתה אמרת: דיו"